

Arrest

nr. 43 715 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 oktober 2006 het Rijk binnen en diende op 12 januari 2009 een vijfde asielaanvraag in. Op 18 januari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Sri Lankaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Jaffna. Op 13 oktober 2006 diende u een eerste asielaanvraag in. U gaf een valse naam en een vals asielrelaas op. U gaf dit toe tijdens uw gehoor voor het CGVS (Commissariaat- generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen). U beweerde al sinds augustus 1990 Sri Lanka verlaten te hebben. U zou in Frankrijk een verblijfsstatuut gekregen hebben. U zou in Frankrijk problemen gekregen hebben met andere Tamils en u zou vrijwillig afstand gedaan hebben van uw vluchtelingenstatuut in Frankrijk, waarna u naar België kwam. Het CGVS nam op 11 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 oktober 2007 in beroep bevestigd door de RVV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Op 3 maart 2008 diende u een tweede asielaanvraag in, waarop de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) een beslissing tot weigering van inoverwegingname nam. Op 20 augustus 2008 diende u een derde asielaanvraag in. Op 27 november 2008 nam het CGVS een technische weigering. Op 11 december 2008 diende u een vierde asielaanvraag in, waarop de DVZ een beslissing tot weigering van inoverwegingname nam. Op 12 januari 2009 diende u een vijfde asielaanvraag in. U baseerde zich hierbij op volgende documenten die u reeds tijdens een eerdere asielaanvraag afgegeven heeft: verschillende documenten die wijzen op het verblijf van uw familie te Chennai, India (politieattesten, foto, familiekaart, documenten ivm de studies van uw zus, vluchtelingenattesten), overlijdensaktes van uw twee broers, documenten uitgevaardigd door de Franse asielinstanties, een Frans doktersattest, Franse juridische documenten en omslagen. Na uw gehoor stuurde u nog Franse asieldocumenten door.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het frauduleuze karakter van uw eerste asielaanvraag. Zoals reeds tijdens uw eerste asielaanvraag werd opgemerkt werpt deze vaststelling een schaduw op de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient er gewezen te worden op uw jarenlange verblijf in Frankrijk. Uit uw verklaringen en de stukken van het administratieve dossier blijkt dat u op 29/07/1994 als vluchteling werd erkend in Frankrijk. Bijgevolg wordt u geacht bescherming te hebben genoten van de Franse autoriteiten ten aanzien van uw land van herkomst, Sri Lanka. Frankrijk is daardoor het 'eerste land van asiel', waar u na uw vertrek uit uw land van herkomst bescherming zocht en vond voor de door aangehaalde vrees van uw nationale overheid. Uit het administratieve dossier blijkt voorts dat u zich op vrijwillige wijze onttrok aan de bescherming van het eerste land van asiel, Frankrijk. Op 29 september 2006 heeft u immers vrijwillig afstand gedaan van uw statuut. Uit de redenen die u hiervoor aanhaalde blijkt geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals reeds tijdens uw eerste asielaanvraag werd opgemerkt. De Franse autoriteiten boden u immers meer dan afdoende bescherming tegen de Tamils die u vreesde. Dit leidde zelfs tot een rechtszaak. U onttrok zich echter vrijwillig aan de bescherming die de Franse autoriteiten u boden door uw aanklacht in te trekken en door het Franse grondgebied te verlaten (gehoorverslag CGVS 21/05/2007 p. 9). Uw ingeroepen vrees voor vervolging in Frankrijk is dan ook onafdoende.

Het feit dat u zich vrijwillig onttrok aan de bescherming geboden door Frankrijk ondergraaft volledig de door u voorgehouden vrees voor vervolging jegens de Sri Lankaanse overheid. U beweerde dat twee van uw broers als lid van de "LTTE" sneuvelde in de strijd. Hierover legde u vooreerst tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u tijdens uw eerste aanvraag dat het sneuvelen van uw broer in 1992 de directe reden van uw vertrek uit Sri Lanka in 1992 was, terwijl u tijdens uw laatste gehoor voor het CGVS aangaf dat u Sri Lanka al in 1990 verlaten had, waardoor u reeds in Frankrijk zat ten tijde van de dood van uw broer in 1992 (gehoorverslag CGVS 21/05/2007 p. 2, 6, CGVS 16/04/2009 p. 3, 4). Ook beweerde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw tweede broer in 1995 sneuvelde, terwijl u tijdens uw laatste asielaanvraag verklaarde dat hij in 1998 sneuvelde (gehoorverslag CGVS 21/05/2007 p. 6, CGVS 16/04/2009 p. 3). Deze elementen breken de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af. Ter ondersteuning van deze vrees legde u tijdens uw laatste asielaanvraag de overlijdensaktes van uw broers voor. De inhoud van deze overlijdensaktes werd met u overlopen en hieruit bleek dat er nergens melding gemaakt wordt van hun lidmaatschap bij de "LTTE", noch dat ze in de strijd gesneuveld waren; er wordt enkel vermeld dat ze door de omstandigheden tijdens de oorlog omgekomen zijn, zoals met zovele Srilankaanse burgers gebeurde (gehoorverslag CGVS 16/04/2009 p. 3). Het is overigens weinig aannemelijk dat de Srilankaanse autoriteiten overlijdensaktes zouden uitvaardigen voor "LTTE"-guerrilla's die tegen dezelfde autoriteiten strijd leverden. U wist dan ook niet aannemelijk te maken dat u problemen met de Srilankaanse autoriteiten zou kennen daar uw broers tot de "LTTE" behoorden. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan bescherming onder de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De documenten ivm uw familie in India hebben geen directe invloed op uw asieldossier. De overlijdensaktes van uw broers kunnen zondermeer aanvaard worden. Ook de documenten uit Frankrijk die wijzen op uw statuut en uw problemen kunnen zondermeer aanvaard worden. Doch deze documenten zijn in het licht van bovenstaande vaststellingen niet van die aard om de appreciatie van uw asieldossier in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker meent dat hem onterecht *“het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd”* werd. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift *“Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling”*.

3.2. Verzoeker diende een vijfde asielaanvraag in. Zijn eerste aanvraag werd afgewezen omwille van zijn aanvankelijk frauduleuze aanvraag waarbij werd vastgesteld dat verzoeker als vluchteling was erkend in Frankrijk en dit land vrijwillig heeft verlaten. Op 30 oktober 2007 werd het beroep tegen deze beslissing op basis van het algemeen rechtsbeginsel *“Fraus omnia corrumpit”* door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongegrond verklaard. Verzoeker verwijt de CGVS dat hij zich steunt op de uitspraak in de eerste asielaanvraag en volhardt in zijn aangepaste relaas. Ter ondersteuning legt hij documenten neer over het verblijf van familieleden in India en verzoekers verblijf in Frankrijk.

3.3. De Commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen in het administratieve dossier. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

3.4. Verzoeker stelt dat hij vrijwillig Frankrijk heeft verlaten. De neergelegde documenten uit Frankrijk betreffen de klacht die hij indiende tegen zijn belagers, een document over de toekenning van de status van vluchteling, een document over zijn verblijfstatus en werkgelegenheid. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij verzaakte aan zijn status van vluchteling, noch dat deze werd ingetrokken, noch dat hij in de onmogelijkheid is om naar Frankrijk terug te keren. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker niet aantoont dat zijn voorgehouden veiligheidsproblemen en de aanvallen in Frankrijk van een Tamil-bende raken aan de criteria van de status van vluchteling. In tegendeel, de Franse autoriteiten hebben steeds adequaat opgetreden en aanvallers gearresteerd. Bovendien wenste de Franse overheid de aanvallers gerechtelijk te vervolgen, maar die procedure werd door verzoeker zelf een halt toegeroepen. Aldus is het niet ernstig van verzoeker om te beweren dat zijn afstand van de internationale bescherming -in zoverre waarachtig- door Frankrijk te wijten is aan *“overmacht”*. Verzoeker heeft immers zelf afgezien van een gerechtelijke vervolging van de daders. Verder zijn verzoekers beweringen niet onderbouwd waar hij stelt dat de reden van de aanval gelegen is in de tegenkanting van broers van zijn toenmalige vriendin tegen hun relatie. Uit het administratieve dossier blijkt overigens dat verzoeker ondertussen een nieuwe vriendin heeft of had in België. Hoe dan ook, het administratieve dossier en het verzoekschrift bevatten geen informatie die aantoont dat verzoeker Frankrijk verliet omwille van vluchtelingrechtelijke redenen.

4. Ten overvloede kan worden gesteld dat in zoverre verzoeker volhoudt niet langer de vluchtelingenstatus te bezitten, hij ook thans een gegronde vrees voor vervolging dient aan te tonen om redenen vervat in de definitie van de Vluchtelingenconventie (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Geneva, 1992, 9).

4.1. Verzoeker stelt niet naar Sri Lanka te kunnen terugkeren omwille van de betrokkenheid van zijn overleden broers bij de strijd van de LTTE. Ter staving legt verzoeker hun overlijdensaktes neer. Daargelaten dat uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier niet kan blijken dat het weinig aannemelijk is *“dat de Sri Lankaanse autoriteiten overlijdensaktes zouden uitvaardigen voor “LTTE”-guerilla's die tegen dezelfde autoriteiten strijd leverden”* tonen de documenten enkel aan dat de broers van verzoeker respectievelijk achttien en twaalf jaar geleden gestorven zijn en dat de Sri Lankaanse overheid dit wil bevestigen. Geenszins kan blijken dat de broers LTTE-strijders waren en in die hoedanigheid gesneuveld zijn. Hoe dan ook, verzoeker is minstens twintig jaar geleden uit Sri Lanka vertrokken. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat niet zal worden betwijfeld dat verzoeker niet deelnam aan de burgeroorlog. Verzoeker meent dat zijn herkomst uit het noorden van Sri Lanka hem vluchteling maakt en verwijst hiervoor naar een uittreksel van het internet waarin wordt gesteld *“Tamils die uit het Noorden van Sri Lanka afkomstig zijn, kunnen nog steeds beschouwd worden als vluchtelingen. Ook al heeft het Sri Lankaanse leger de LTTE op eigen grondgebied verslagen. Dit schrijft de UNHCR in een notitie van Juli 2009. (Zie attest dat bijgevoegd wordt in de inventaris).”*

4.2. Verzoeker heeft geen politiek profiel, is twintig jaar geleden uit Sri Lanka vertrokken en ook zijn familie is gevlucht naar India. Daargelaten dat verzoekers verwijzing naar een UNHCR-nota niet wordt onderbouwd noch minimaal toegelicht en niet wordt toegevoegd, toont verzoeker niet aan waarom hij voor zijn veiligheid zou vrezen in Sri Lanka nu de burgeroorlog voorbij is. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Wat artikel 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Artikel 3 EVRM stemt echter inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

5.3. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat verzoeker niet naar Sri Lanka terug kan omdat zijn familie in India en Frankrijk zijn en hij niemand in Sri Lanka heeft, kan bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming aantonen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Verzoeker betwist niet dat de actuele situatie in Sri Lanka geëvolueerd is en de gewapende strijd in Tamilgebied is beslecht, maar meent dat nog onvoldoende duidelijk is hoe Sri Lanka zal evolueren en in het bijzonder hoe de centrale overheid de Tamils zullen behandelen. Verzoekers advocaat wijst op de arrestatie van een politieke oppositieleider naar aanleiding van de recente verkiezingen (zie UNHCR briefing toegevoegd aan het verzoekschrift). De stelling *“De algemene toestand in Sri Lanka is thans zeer ernstig, er is sprake van een intern gewapend conflict. (...) Het valt in het huidige naoorlogse klimaat niet in te schatten hoe de situatie in Sri Lanka zal verlopen, noch hoe en of de overgebleven tamil tijgers zich zullen hergroeperen en hoe de verkiezingen zullen evolueren na de arrestatie van Fonseka”* volstaat niet om aan te tonen dat op heden in Sri Lanka willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

5.5. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

5.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK